

به نام خدا

اظهار نظر کارشناسی درباره:
«لایحه تصویب مقاله‌نامه ایمنی و بهداشت در معادن ۱۹۹۵»
(۱۳۷۴) (شماره ۱۷۶)

مشخصات لایحه

دوره یازدهم - سال دوم

شماره ثبت:

۴۱۲

شماره چاپ:

تاریخ چاپ:

معاونت مطالعات

تولیدی

سایر معاونت‌ها:

مطالعات حقوقی

مطالعات اجتماعی

مطالعات زیربنایی

مشخصات گزارش

شماره مسلسل:

۳۱۰۱۷۶۱۶

تاریخ انتشار:

۱۴۰۰/۵/۶

مقدمه

بررسی تاریخی معدنکاری نشان می‌دهد که این شغل بسیار پرمخاطره بوده و آثاری سوء بر سلامت انسان و محیط زیست دارد. حساسیت نهادهای مدنی و الزام دولت‌ها به نظارت و قانونگذاری نیز حاکی از سطح بالای آسیب‌فعالیت‌های معدنی بر سلامت معدنکاران است. از دیدگاه جهانی، مواردی چون «خطرات مکانیکی، شیمیایی و بیولوژیک»، «خطرات ناشی از منابع انرژی»، «فشار فیزیکی بر کارکنان»، «مخاطرات ناشی از سقوط از ارتفاع» و «مخاطرات روانی» تهدیدهای عمده در فعالیت‌های معدنی هستند. با توجه به تصویب قوانین متعدد و نظارت‌های فراگیر در دنیا، حوادث معدنی با گذشت زمان تا حد زیادی کاهش پیدا کرده‌اند و امروزه شرکت‌های معدنی پیشرو در دنیا در تلاش هستند تا میزان این حوادث را به «صفر» برسانند. بنگاه‌های صنعتی و معدنی برای دستیابی به این هدف، استفاده از ظرفیت‌های مختلف را در دستور کار خود قرار داده‌اند تا به نتایج فراتر از بهبود در تجهیزات، سیستم‌های مدیریت ایمنی، اصلاح فرهنگ و رفتار و تمرکز بر قوانین دست یابند.

ابعاد انسانی و مالی حوادث معدنی برای جهان کنونی اهمیت بسزایی دارد و حوادث کوچک و بزرگ در معادن به صورت گسترده، تیتراصلی اخبار در جهان و ایران بوده است. گرفتاری و نجات معدنکاران شیلیایی در معدن مس و طلای صحرای آتاکاما در سال ۲۰۱۰ و فاجعه معدنی در معدن سومای ترکیه در سال ۲۰۱۴ که منجر به جان باختن ۳۰۱ نفر شد، از جمله حوادث معدنی مهم سال‌های اخیر هستند. در ایران نیز حوادث مشابهی رخ داده است که یکی از بزرگ‌ترین آنها حادثه معدن زغال‌سنگ یورت استان گلستان در سال ۱۳۹۶ و جان باختن ۴۳ معدنچی در آن بود. حوادث معدنی با گذشت زمان تا حد زیادی کاهش پیدا کرده است و شرکت‌های معدنی بزرگ هدفگذاری کرده‌اند که این حوادث را به صفر برسانند. طبق آمار «دپارتمان ایمنی و سلامت کارکنان معدن» تعداد تلفات بخش معدن در آمریکا در سال ۱۹۳۱ برابر با ۱۶۸۸ نفر بوده که این رقم در سال ۲۰۱۸ به ۲۷ نفر رسیده است. همچنین آمار کشورهای مثل سوئد و اتحادیه اروپا نشان می‌دهد که سطح ایمنی در معادن بالاتر رفته، اما کماکان معدنکاری در مقایسه با بسیاری از فعالیت‌های اقتصادی، پرمخاطره‌تر محسوب می‌شود. علاوه بر این، امروزه سازمان‌ها و دولت‌ها توجه ویژه‌ای به مسائل ایمنی و سلامت محیط کار داشته و در جهت بهبود پایداری عملکردهای سلامت و ایمنی در فضاهای کاری بسیار تلاش می‌کنند.

به طور کلی، در حوزه ایمنی تلاش شده است تا با توجه به جنبه‌های اقتصادی، موضوعات سیاستگذاری و حاکمیتی، دستورالعمل‌ها و قوانینی برای به حداقل رساندن آسیب‌ها ارائه شود. دستورالعمل‌هایی که هر ساله سعی در اصلاح آنها بوده تا کارکنان و محیط زیست متوجه کمترین خطرات شوند. به عنوان نمونه اتحادیه اروپا از سال ۱۹۸۰ تلاش در جهت بهبود ایمنی از طریق قانونگذاری را آغاز کرده است. در اولین ویرایش «معاهده رم» که در سال ۱۹۸۶ تنظیم شد، ایمنی و سلامت محیط کار به معاهده وارد شد. پس از آن و در سال‌های بعد، ملاحظات دیگری در زمینه ایمنی به معاهده اضافه شد. در ایالات متحده آمریکا نیز «قانون ایمنی و سلامت معدن ۱۹۷۷» با ادغام قوانین مربوط به معادن زغال سنگ و معادن فلزی و غیرفلزی، جایگزین «قانون ایمنی و سلامت معدن زغال سنگ ۱۹۶۹» شد. به موجب این قانون، بازرسی ایمنی از معادن زیرزمینی باید سالیانه چهار بار و از تمام معادن روباز سالیانه دو بار انجام شود. اجبار به آموزش ایمنی کارکنان و حضور دائمی تیم نجات برای معادن زیرزمینی از دیگر تغییرات این قانون بود. ماده (۸۵) و (۸۶) قانون کار ایران نیز به ایمنی و بهداشت محیط پرداخته است. آیین‌نامه ایمنی در معادن در سال ۱۳۹۱، به استناد این دو ماده و به منظور پیشگیری از حوادث منجر به صدمات جانی، خسارات مالی و ایمن‌سازی محیط کار تدوین و تصویب شده است و در کلیه معادن کشور اعم از زیرزمینی و روباز لازم‌الاجراست.

سازمان بین‌المللی کار^۱ با هدف ایجاد قواعد حقوقی در زمینه کار، مقاله‌نامه‌هایی^۲ را تدوین و تصویب کرده است. اینها نوعی از معاهدات بین‌المللی هستند که حاصل رأی مثبت نمایندگان کارگران و کارفرمایان بوده و باید به تصویب قوه مقننه هر کشور برسد تا در خاک آن کشور لازم‌الاجرا شود. کشورهای عضو سازمان بین‌المللی کار متعهد هستند که مقاله‌نامه‌های مصوب را در مدت زمان مشخصی به تصویب قوه مقننه یا مرجعی که به موجب قوانین داخلی هر کشور تعیین شده باشد برسانند و آن را به قوانین ملی تبدیل کنند و در فواصل معین گزارش‌های مربوط به اجرای آن را به سازمان بین‌المللی کار ارائه دهند. سازمان بین‌المللی کار نیز کمک‌های فنی را به کشورهای عضو در اجرای این مقاله‌نامه‌ها ارائه خواهد داد. همچنین شکایت علیه کشورهایی که به مقاله‌نامه پیوسته‌اند، ولی آن را نقض می‌کنند می‌تواند ثبت شود.^۳

ایران در حال حاضر از مجموع ۱۹۰ مقاله‌نامه و ۲۰۶ توصیه‌نامه^۴ مصوب سازمان بین‌المللی کار به ۱۴ مقاله‌نامه ملحق شده است (۱۳ مقاله‌نامه قبل از انقلاب اسلامی و ۱ مقاله‌نامه بعد از انقلاب اسلامی). مقاله‌نامه شماره ۱۷۶ با عنوان «ایمنی و بهداشت در معادن» از گروه مقاله‌نامه‌های فنی بوده و در حال حاضر ۳۴ کشور به آن پیوسته‌اند که از میان این کشورها می‌توان به کشورهای معدن‌خیزی چون ایالات متحده آمریکا، آفریقای جنوبی، برزیل، گینه، پرو و روسیه اشاره کرد.

در این گزارش لایحه «تصویب مقاله‌نامه ایمنی و بهداشت در معادن ۱۹۹۵» مورد بررسی قرار گرفته و درخصوص مزایای پیوستن ایران به این مقاله‌نامه بحث شده است.

1. ILO

2. Convention

۳. مرکز پژوهش‌های مجلس شورای اسلامی، «چالش‌های ایمنی معادن در ایران»، نقش فناوری‌های نوین در ارتقای ایمنی معادن»، شماره ۱۷۱۱۹، ۱۳۹۹.

4. Recommendation

۱. وضعیت موجود ایمنی و بهداشت در معادن ایران

مسئله ایمنی در معادن ایران از اهمیت قابل توجهی برخوردار بوده و همان طور که پیش تر ذکر شد تلاش‌هایی برای قانونگذاری و صدور دستورالعمل‌های مختلف انجام شده است. اما همچنان اخبار حوادث و تلفات در معادن ایران در رسانه‌های رسمی و شبکه‌های مجازی پُرشمار است و نشان از عدم توجه کافی و مبتنی بر دانش به این مقوله مهم دارد. همچنین گزارش‌های در دسترس و موجود، آنچنان که باید اطلاعات جامع، تفکیک شده و بررسی‌های دقیق و ریشه‌ای از ابعاد حوادث در معادن ایران به دست نمی‌دهد. از منظر آمارهای ایمنی معادن، پیمایش‌های دوره‌ای مرکز آمار از معادن در حال بهره‌برداری کشور نشان می‌دهد که سطح ایمنی و بهداشت در صنعت معدنکاری ایران همچنان با نقطه مطلوب فاصله دارد. به عنوان نمونه ارزیابی‌ها نشان می‌دهد که از مجموع ۴,۹۱۳ معدن در حال بهره‌برداری کشور در سال ۱۳۹۵، تنها ۶۰۸ معدن (معادل ۱۲/۴ درصد از کل معادن) دارای واحد «بهداشت، ایمنی و محیط زیست» بوده‌اند. آمار مربوط به سال ۱۳۹۶ نیز نشان می‌دهد که در میان ۵,۳۵۳ معدن در حال بهره‌برداری کشور، صرفاً ۷۶۱ معدن (معادن ۱۴/۲ درصد) دارای واحد بهداشت، ایمنی و محیط زیست هستند و با وجود رشد سالیانه‌ای که در تشکیل این واحدها ملاحظه می‌شود، هنوز درصد قابل توجهی از معادن کشور فاقد این واحد هستند. نبود این واحدها علاوه بر اینکه می‌تواند منجر به مشکلات فزاینده ایمنی در محیط کار شود، جامع بودن و قابل اعتماد بودن آمارهای گزارش شده را با تشکیک مواجه می‌سازد. به تفکیک حوزه معدنی، ارزیابی‌ها نشان می‌دهد معادن گروه «استخراج زغال سنگ خشک» و «استخراج سنگ آهن» با سرانه تعداد حادثه اتفاق افتاده در هر معدن حادثه دیده به ترتیب ۲۰/۴ و ۷ حادثه، جزء پُرخطرترین فعالیت‌های معدنی قرار گرفته‌اند. همچنین طی ۶ سال (۱۳۹۰-۱۳۹۵) سرانه تعداد حادثه اتفاق افتاده در هر معدن دارای حادثه از ۳/۱ به ۵/۱ حادثه افزایش داشته که بیانگر متوسط نرخ رشد سالیانه ۱۰/۴ درصد است. در رابطه با علل اصلی حوادث در معادن (در سال ۱۳۹۵) «تماس با اشیای تیز و برنده»، «تصادف و برخورد» و «حوادث ماشین‌آلات معدنی» به ترتیب با سهم ۲۶ درصد، ۲۰/۴ درصد و ۱۸/۱ درصد، بیشترین سهم را در بین دیگر حوادث به خود اختصاص داده‌اند.^۱ علاوه بر این مطابق آمار انجمن زغال سنگ ایران، ارقام مربوط به سال ۱۳۹۸ نیز نشان می‌دهد که طی این سال در حوادث معادن استخراج زغال سنگ ۲۰ نفر کشته شده‌اند که البته منشأ عمده این تلفات، خطای انسانی گزارش شده است. همچنین اقدامات متعدد قانونگذاری، تشکیل کمیته‌ها، عقد تفاهمنامه، ابلاغ دستورالعمل یا وضع استانداردها که توسط سازمان‌های متولی و طی سالیان مختلف انجام شده، نتوانسته به موفقیت شگرفی در کاهش حوادث معدنی منجر شود. لکن از منظر این پژوهش، بزرگ‌ترین معضل برای کاهش مخاطرات ایمنی در معادن ایران، «نبود اطلاعات شفاف، به‌روز، جامع و موشکافانه» است. به عبارتی، زمانی که مسئله ایمنی در معادن و ابعاد آن ثبت و موشکافی شود، برنامه‌ریزی برای پیاده‌سازی راهکارها و استفاده از ابزارهای نوین فناورانه تسهیل می‌شود.

۲. ارزیابی کارشناسی لایحه

الف) کلیات لایحه

لایحه «تصویب مقاله‌نامه ایمنی و بهداشت در معادن ۱۹۹۵ (۱۳۷۴) (شماره ۱۷۶)» از یک ماده واحد و چهار تبصره تشکیل شده است که متن ترجمه شده مقاله‌نامه شماره ۱۷۶ در ادامه این ماده واحد برای تصویب در مجلس شورای اسلامی آمده است. در این ماده واحد، وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی به عنوان مقام صلاحیت‌دار موضوع بند «۱» ماده (۵) مقاله‌نامه تعیین شده است.

۱. «آمارگیری از معادن در حال بهره‌برداری از کشور»، مرکز آمار ایران، ۱۳۹۷.

همچنین آیین‌نامه اجرایی قانون ۶ ماه پس از تصویب آن توسط شورای عالی حفاظت فنی تهیه و با پیشنهاد وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی به تصویب هیئت وزیران خواهد رسید. همچنین به‌منظور حسن اجرای این مقاله‌نامه، معاون وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی به اعضای شورای عالی حفاظت فنی اضافه شده است.

مقاله‌نامه شماره ۱۷۶ مشتمل بر ۲۴ ماده بوده و از بخش‌های: مقدمه، تعاریف، حیطه شمول و روش‌های اعمال، اقدامات پیشگیرانه و حفاظتی در معادن، اجرا و مفاد پایانی تشکیل شده است. در مقدمه این مقاله‌نامه ضمن اشاره به برگزاری کنفرانس عمومی سازمان بین‌المللی کار در ژوئن ۱۹۹۵، ضرورت تدوین این مقاله‌نامه بیان شده است. در بخش تعاریف، واژه‌های مورد استفاده در این مقاله‌نامه اعم از معدن، کارفرما، پیمانکار و... تعریف شده است. در بخش حیطه شمول و روش‌های اعمال، در خصوص حیطه شمول مقاله‌نامه بر معادن و استثنا کردن برخی از معادن، نحوه انجام اقداماتی برای تکمیل دستورالعمل‌ها، استانداردها یا آیین‌نامه‌های فنی هر کشور، تعیین مقام صلاحیت‌دار، تدوین رویه‌های نظارتی، بازرسی، گزارش‌دهی و تحقیق، گردآوری و انتشار آمار و برخورد با تخلفات و الزامات مربوط به جنبه‌های مختلف فعالیت‌های معدنی از منظر ایمنی مورد توجه قرار گرفته است.

در بخش دیگری از این مقاله‌نامه مسئولیت‌های کارفرمایان و حقوق و تکالیف کارگران و نمایندگان آنها مشخص شده است. همچنین در بخش اجرا، به اقدام‌های مورد نیاز برای مقرر کردن جریمه و... برای تضمین اجرای مؤثر مفاد مقاله‌نامه و انجام خدمات بازرسی برای نظارت بر اعمال اقداماتی که باید به‌موجب مقاله‌نامه انجام شود اشاره شده است. در مفاد پایانی مقاله‌نامه نیز، درباره مباحثی در خصوص تصویب مقاله‌نامه، گزارش‌دهی به سازمان بین‌المللی کار و تعهدات ایجاد شده برای اعضا بحث شده است.

ب) نقاط قوت و ضعف لایحه

در بررسی متن مقاله‌نامه از منظر شکلی و ماهوی، نکات زیر مورد توجه است:

- از نظر شکلی، نگارشی و دستوری، متن ترجمه شده مقاله‌نامه نیاز به اصلاحات اساسی دارد تا متن مورد نظر به‌صورت فارسی روان و بدون ابهام به‌همراه رعایت قواعد دستوری و نگارشی ارائه شود. استفاده از برخی واژه‌ها و عبارات مانند کارفرما، پیمانکار، متصدی، پیمانکار فرعی، کارفرمای مسئول معدن و... باید با در نظر گرفتن مفاهیم مورد استفاده و متداول در قوانین و مقررات داخلی جمهوری اسلامی ایران اصلاح و مسئولیت‌های هر شخص حقیقی یا حقوقی به‌طور شفاف مشخص شود.

- مفاد این مقاله‌نامه الزاماتی را در خصوص تدوین مقررات، ضوابط و استانداردهای ایمنی معادن در کشورها، مشخص شدن مقام صلاحیت‌دار برای تدوین رویه‌های نظارتی، بازرسی، گزارش‌دهی، گردآوری و انتشار آمار و برخورد با تخلفات، مسئولیت‌های کارفرمایان و حقوق و تکالیف کارگران و نمایندگان آنها و اقدامات مورد نیاز برای اجرای مقاله‌نامه ارائه کرده است و موجب دقت و حساسیت بیشتر بر مسئله ایمنی و بهداشت فعالیت‌های معدنی در کشور خواهد شد.

- مواردی چون: الزام کلیه واحدهای معدنی به ایجاد واحد ایمنی، بهداشت و محیط زیست^۱، استفاده از فناوری‌های نوین برای ارتقای ایمنی معادن، تعیین مرجع حل اختلاف میان کارفرمایان، پیمانکاران و کارگران و ارائه برنامه‌های آموزشی و ترویجی مستمر توسط دولت و تشکل‌های بخش خصوصی از جمله مسائلی است که در این مقاله‌نامه مورد توجه قرار نگرفته و باید در آیین‌نامه اجرایی آن لحاظ شود.

ج) ارزیابی مواد لایحه و ارائه پیشنهادها

مرکز پژوهش‌های مجلس شورای اسلامی با تصویب کلیات این لایحه موافق است، اما لازم است تا اصلاحات اساسی شکلی، نگارشی و دستوری برای تبدیل متن مقاوله‌نامه به فارسی روان، بدون ابهام و شفاف انجام شود و واژه‌ها و عبارات‌های مورد استفاده در متن مقاوله‌نامه براساس قوانین و مقررات داخلی اصلاح شود.

پیوستن ایران به مقاوله‌نامه شماره ۱۷۶ سازمان بین‌المللی کار، مزایای زیر را به دنبال خواهد داشت:

- افزایش اهمیت و توجه به مقوله ایمنی معادن در کشور و تشدید نظارت‌های ملی و بین‌المللی،
- بهبود شاخص‌های ایمنی و بهداشت فعالیت‌های معدنی و کاهش آمار تلفات و جراحات ناشی از معدنکاری در کشور،
- هماهنگی ملی بین دستگاه‌های مختلف حاکمیتی مانند وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی، وزارت صنعت، معدن و تجارت، وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی، سازمان ملی استاندارد، قوه قضائیه، مجلس شورای اسلامی، تشکل‌های کارگری و کارفرمایی و سازمان نظام مهندسی معدن با توجه به ایجاد تعهدات بین‌المللی برای ارتقای ایمنی و بهداشت معادن،
- امکان بهره‌مندی از کمک‌های فنی و اعتباری سازمان بین‌المللی کار برای ارتقای ایمنی و بهداشت فعالیت‌های معدنی،
- بهبود وجهه بین‌المللی کشور با الحاق به مقاوله‌نامه‌های بین‌المللی،
- ایجاد شفافیت در اطلاعات و آمار مربوط به حوادث ناشی از معدنکاری.

این لایحه مشتمل بر دو سند بین‌المللی است. یکی خود مقاوله‌نامه و دیگری پروتکل ملحق شده به آن. از این رو و براساس سلسله‌مراتب تاریخی و ترتب اسناد، منطقی بود که در خود لایحه نیز ابتدا مقاوله‌نامه و سپس پروتکل الحاق شده به آن درج شود. همچنین لازم است برخی ایرادات شکلی، دستوری، نگارشی و حقوقی مطابق با موارد ذکر شده در این بخش اصلاح شود.

• در کلیه مفاد لایحه عبارت Shall که در متن اصلی مقاوله‌نامه آمده است، به صورت «انجام خواهد داد» یا «خواهد کرد» ترجمه شده است. این در حالی است که Shall از نظر معنایی الزام‌آوری و ضرورت را بازگو می‌کند. لذا لازم است این عبارت در کلیه مواد مقاوله‌نامه اصلاح شود. این عبارت تنها در بند «۵» ماده (۵) به درستی ترجمه شده و مابقی نیازمند اصلاح است.

• در مقدمه مقاوله‌نامه، واژه «آزبست» ترجمه نشده و تنها معادل فارسی آن قید شده است. لازم است در جهت رعایت اصل پانزدهم (۱۵) قانون اساسی، ترجمه فارسی آن که عبارت است از «پنبه‌سوز» در متن گنجانده شود.

• در سند اول مندرج در لایحه که پروتکل سال ۲۰۰۲ است، در ماده (۱) که به تعاریف اختصاص دارد، از تعبیر «Secondary Residence» استفاده شده است، در حالی که در لایحه تقدیمی برای این اصطلاح از تعبیر «اقامتگاه موقت» بهره برده شده است. در نظام حقوقی کشور، اقامتگاه معنا و مفهوم مشخصی دارد و از اقامتگاه موقت نیز سخنی به میان نیامده و دارای مفهوم شناخته‌شده‌ای در نظام حقوقی کشور نیست. لازم است در راستای رفع ابهام احتمالی در آینده، در ماده‌واحد قید شود که «منظور از اقامتگاه در ماده (۱) همان مفهومی است که در قوانین ملی جمهوری اسلامی ایران تبیین شده است».

• ماده (۷) پروتکل نیازمند بازنویسی است تا مفهوم و مراد متن اصلی به صورت صریح و کامل منتقل شود. از این رو متن زیر پیشنهاد می‌شود: «آمارها باید با پیروی از برنامه‌های طبقه‌بندی که مطابق با آخرین برنامه‌های بین‌المللی مربوط وضع شده تحت حمایت سازمان بین‌المللی کار یا دیگر سازمان‌های بین‌المللی ذی‌صلاح هستند، تدوین شوند».

• آنچه در ماده (۹) پروتکل ۲۰۰۲ در خصوص عضویت و خاتمه آن تحت تعبیر «ابطال عضویت» عنوان شده است، معادل واژه «Denunciation» است که باید به تعبیر «خاتمه عضویت/ پایان عضویت/ خروج از پروتکل» تغییر یابد.

• در خصوص مقاله‌نامه، در بند «الف» ماده (۳) تعبیر خدمات عمومی (Public Service) به اشتباه به «مشاغل دولتی» ترجمه شده است که نه تنها با منطق مقاله‌نامه و سازمان بین‌المللی کار در مغایرت است، بلکه از اساس مخالف نظام حقوق ملی است. اصطلاح صحیح این تعبیر انگلیسی، «خدمت عمومی» است. بر همین اساس، تعریف کارگر در بند «ب» این ماده نیز به غلط از «Public Employees» تحت عنوان «کارمندان دولتی» یاد کرده است. به نظر می‌رسد با عنایت به آنچه مطرح شد باید از تعبیری مانند «مستخدمین بخش عمومی» استفاده نمود.

• در ماده (۹) نیز معادل صحیح «Adequate Penalties» باید «مجازات‌های متناسب» در نظر گرفته شود و نه «جریمه‌های کافی» و اگر قوانین فعلی کشور مشتمل بر مجازات‌های کافی در این خصوص نباشد، نیاز به وضع قانون جدید برای جرم‌انگاری و تعیین مجازات است که با وضع آیین‌نامه که مطابق با ماده‌واحد به شورای عالی حفاظت فنی سپرده شده است، محقق نمی‌شود و نیازمند وضع قانون است.

• با عنایت به آنچه در ماده (۱۵) در خصوص ارتباط و هماهنگی مراجع ذی‌صلاح ملی عنوان شده است، شاید لازم می‌بود تا در خصوص تهیه و تنظیم آیین‌نامه اجرایی مقاله‌نامه این موضوع لحاظ می‌شد. البته شورای عالی حفاظت فنی از دستگاه‌های مختلفی تشکیل می‌شود، اما در صورتی که نهادی غیر از آنها در مواجهه با یک موضوع خاص دارای صلاحیت باشد، آنگاه مسئله هماهنگی با آن دستگاه می‌تواند مشکل‌ساز باشد.

• در ماده (۱۶)، معادل صحیحی برای «Penalty» لحاظ نشده است. معادل این تعبیر در متن لایحه، «جریمه» قید شده است در حالی که معادل صحیح آن «مجازات» است.

• در ماده (۱۹) مقاله‌نامه، معادل واژه «Denunciation»، ابطال عضویت ذکر شده است در حالی که معادل مناسب و صحیح‌تر «خاتمه عضویت/ پایان دادن عضویت» است.

لازم است تا در تهیه و تدوین آیین‌نامه اجرایی این قانون از مشورت‌ها و نظرات تخصصی اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی ایران، تشکل‌های اقتصادی، انجمن‌های تخصصی و سایر تشکل‌ها و اتحادیه‌های کارگری و کارفرمایی براساس مواد (۲) و (۳) قانون بهبود مستمر محیط کسب‌وکار مصوب ۱۳۹۰ استفاده شود. بنابراین پیشنهاد می‌شود تبصره «۲» ماده‌واحد این لایحه به شرح ذیل اصلاح شود:

تبصره «۲» - آیین‌نامه اجرایی این قانون ظرف مدت شش ماه پس از تصویب این قانون، توسط شورای عالی حفاظت فنی و با رعایت مواد (۲) و (۳) قانون بهبود مستمر محیط کسب‌وکار مصوب ۱۳۹۰ تهیه می‌شود و با پیشنهاد وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی به تصویب هیئت وزیران خواهد رسید.

پیشنهاد می‌شود در تبصره «۴» ماده‌واحد این لایحه، مشخص شود منظور از معاونت وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی کدام معاونت این وزارتخانه است. بنابراین پیشنهاد می‌شود تبصره «۴» به شرح ذیل اصلاح شود:

تبصره «۴» - به‌منظور حسن اجرای این مقاله‌نامه، معاون بهداشت وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی به اعضای شورای عالی حفاظت فنی اضافه می‌شود.

همچنین پیشنهاد می‌شود دو تبصره تحت عنوان تبصره «۵» و تبصره «۶» به شرح زیر به ماده واحد اضافه شود:

تبصره «۵» - اجرای این مقاله نامه و پروتکل حاضر منوط به رعایت اصول (۱۳۹، ۷۷ و ۱۲۵) قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران خواهد بود. از این رو، رعایت اصول (۱۲۵ و ۷۷) قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران در خصوص هرگونه تجدیدنظر در مقاله نامه حاضر موضوع ماده (۲۸) و (۲۹) مقاله نامه الزامی است.

تبصره «۶» - وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی موظف است گزارش عملکرد این مقاله نامه را به صورت سالیانه به کمیسیون های صنایع و معادن، بهداشت و درمان و اجتماعی مجلس شورای اسلامی ارائه دهد.